

de Korrektionsmidler, som den nuværende Lovgivning giver Dommerne. Man er kommen ind paa for megen Slaphed i saa Henseende — ja Ordet Slaphed tør jeg vel ikke bruge, det er maaske snarere en for vidtdreven Humanitet, som giver sig Udslag i, at man saa vidt muligt benytter den laveste Form af Straf.

Jeg vil ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg meget vel kan forstaa, at der er en stor Del af vor Befolkning og et ikke ringe Antal Medlemmer i denne Sal, som paa Grund af den Afsky, de nære for det store Antal voldelige Overfald, som vi kunne pege tilbage paa i de senere Aar, ere gaaede med til den Tanke, at man maa gøre et Forsøg paa, om ikke Legemsstraf kunde virke gavnlig i saa Henseende. Jeg for mit personlige Vedkommende maa erkende, at der er visse modbydelige umenneskelige eller i alt Fald umandige Handlinger, som jeg godt kan forstaa kunne friste en til at ønske, at den paagældende kunde blive tampet. Jeg vil pege paa saadanne Ting som Mishandling af sin Hustru eller sine Børn, eller raffineret Grusomhed mod Dyr. At dette er Ting, som jeg mener, ikke kunne undgaa at bringe den, der er Øjenvidne dertil, til at knuge Haanden fastere om den Stok eller den Ridepisk, han maaske i det paagældende Øjeblik har i Haanden, det forstaaer jeg meget godt; men derfra og til at give Pryglestraf, legemlig Revselse, en fast Plads i vor Kriminallovgivning, er der et stort Spring, og dette Spring tør jeg, som Forslaget nu er, ikke være med til at tage. Men bortset fra dette, som man maaske med Føje — jeg synes nærmest uden Føje — har kaldt Lovforslagets Kærnepunkt, § 2, saa er der en ikke ringe Række Bestemmelser i dette Lovforslag, som jeg fuldt ud kan sympatisere med. Jeg vil ikke nægte, at jeg er ikke uenig med det ærede Medlem, som talte lige før mig, det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), naar han fraraadede Vedtagelsen af en Bestemmelse som den, der findes i § 3. Jeg tror ikke, at den er heldig, ikke blot af den Grund det ærede Medlem nævnte, men ogsaa fordi jeg egentlig slet ikke tror, at den lader sig effektuere. Ej heller § 4 sympatiserer jeg med, navnlig ikke dens Hovedbestemmelse i første Stykke. Jeg tror ikke, det er forsvareligt at dømme en Person til at opholde sig i en vis Aarrække paa et vist bestemt Sted her i sin Fødekommune. Jeg tror i og for sig, at det, man vil opnaa ved en saadan Bestemmelse, bliver i

mangfoldige Tilfælde, at man tvinger paagældende over til Kommunens Forsorg med eller mod hans Villie. I mangfoldige Tilfælde vil han nemlig ikke kunne skaffe sig et Erhverv, som han er skikket til, netop i den Kommune, i hvilken man kan henvise ham til at opholde sig, hvoraf Følgen bliver, at Kommunen maa forsørge ham, og det er dog egentlig ikke Opgaven. Derimod findes der adskillige Paragraffer — jeg skal ikke af Hensyn til den fremrykkede Tid komme ind paa en dybere Gennemgang — Bestemmelser, som jeg finder overmaade forstandige. Jeg skal nævne § 8; det er jo klart, at naar det som nu ikke maa betragtes som en Til lægsstraf, at en Person, der udstaar Frihedsstraf, bliver hensat i Strafcellen, saa betyder Straffen ikke noget som helst. Naar det derimod som foreslaaet bliver Tillæg til Straffen, bliver det en virkelig Straf, og det er jo dog vel det, det skulde være. Saa siges det i det andet Stykke: „For en Person, der er idømt Straf af Tvangsarbejde, kan det af Anstaltens Bestyrelse efter Inspektørens Forslag fastsættes, hvilket Maal af Arbejde han skønnes at kunne udføre i sin Straffetid. Straffetiden vedvarer da, indtil dette Arbejde er udført, men ikke ud over dette Tidspunkt.“ Det er en meget praktisk Bestemmelse, det er paa en vis Maade at give vedkommende Akkordarbejde, idet man siger til ham: naar du har udført denne Portion Arbejde, er du fri, hvad enten Straffetiden er udløben eller ej, men du skal udføre det, inden du faar Lov til at gaa. Naar blot Bedømmelsen af dette Arbejdes Kvalitet, den paagældende bliver sat til, bliver rigtig udført, er det en udmærket forstandig Foranstaltning. Den kan maaske afhjælpe det, som Tvangsarbejdsanstalterne nu betragte som deres værste Pløge, nemlig, at de ikke kunne faa Bugt med genstridige Personer, og overhovedet faa dem til at arbejde, og det er dog det, der er Formaalet med, at en Person hensættes til Tvangsarbejde.

Jeg kommer nu til et Punkt, hvor jeg kunde tænke mig, at man vilde beholde eller endog maaske udvide Retten til Legemsstraf, naar der intet andet Mittel er inden for en Tvangsarbejdsanstalt til at faa den paagældende Tvangsarbejdsfange til at bestille noget; at man saa der kunde anvende legemlig Straf, vilde jeg ikke finde urimeligt. Men der tror jeg for øvrigt ogsaa, at de ærede Forslagsstillere have fundet en Udvej, som er ganske god, nemlig staaende Arrest. Det er en legemlig Straf,